

Kapitola 1

Byl to krásný pohřeb a nebylo divu, protože ho naplánovala Natalie a ta měla na organizaci společenských akcí neobyčejný talent. Luke šel do pohřebního ústavu s ní, ale všechny detaily vymyslela sama, od košíku na peněžní dary určené Národní společnosti pro léčbu rakoviny až po video se vzkazy pozůstalým, které se ve smyčce přehrávalo ve vestibulu smuteční síně. V michiganském Farmington Hills to byl nejspíš pohřeb roku.

Luke zmáčkl tlačítko na ovladači garážových dveří a zajel vlevo od Nataliina běžového minivanu. Když se vůz přehoupl přes dvojitý práh, znamenalo to, že jsou doma, a děti se na zadním sedadle začaly vrtět.

Luke se podíval do zrcátka na Willa. Už zase měl oči celé červené. Čtrnáct byl hodně obtížný věk, a to se ještě chudinka musel vypořádat s matčinou smrtí. Do stadia, kdy bude tak vyčerpaný, že mu slzy vyschnou, se ještě nedostal. Luka napadlo, že kvůli zvýšené hladině hormonů pláčou teenageři zřejmě mnohem víc než dospělí.

On naproti tomu už žádné slzy neměl, ale bylo mu ještě hůř, než když je nedokázal zastavit. Tehdy příbuzní a známí aspoň nedělali poznámky, jak statečně svůj zármutek snáší a jak je mu jistě velkou útěchou, že Natalie je už na lepším světě. Nevěděli totiž, že tvářit se normálně je mnohem snazší než se normálně cítit.

May zvedla hlavu tak pomalu, jako by vážila nejmíň deset kilo. „Tati, mám hlad. Co je k večeři?“ Lukovi občas připadalo, že May není devítiletá holčička, ale výrostek s bezedným žaludkem.

Will vzdychl. „Jedli jsme na pohřbu. Táta nemá čas, aby –“

Luke zvedl ruku. „To nic. Babička Terry nám navařila do zásoby. Když bude May chtít, něco ohřeju.“ Nataliina matka z pohřbu odjela hned po závěrečných modlitbách a Luka to vůbec nepřekvapilo. Nikdy ho neměla ráda. Vyhlídka, že se po návratu domů nesetká s jejím kamenným pohledem, ho trochu povzbudila. Tvářila se, jako by Natalie tu rakovinu dostala kvůli němu.

„Jděte dovnitř, já odnesu Claytona.“

May s Willem si rozeznuli bezpečnostní pásy. „Vzal jsi s sebou ty čokoládové rohlíčky od oběda? Moc mi chutnaly.“ May strčila hlavu do mezery mezi předními sedadly. Zdvížený nosík měla po matce, oči po Lukovi a úsměv po obou.

„Panebože, ty se chováš, jako bys byla na oslavě narozenin,“ zasyčel Will, otevřel dveře a zabouchl je za sebou tak prudce, že se auto zhouplo. Takhle vzteklého ho Luke ještě neviděl.

„Beruško, on to tak nemyslel,“ ujistil dceru. Místo aby Willa omlouval, měl mu hned vynadat, ale na hádky neměl sílu. May pokrčila rameny a dveře, kterými jí bratr práskl před nosem, znovu otevřela. „Babička dala do skříňky pod linkou nějaké sladkosti. Můžeš si vzít, na co máš chuť.“

„Děkuju, tati.“ May se posunula na kraj sedadla a vyskočila ven.

Luka neudivilo, že se Will zlobí. Ode dne, kdy se Natalie naposledy vrátila z kontroly, kterou absolvovala každého čtvrt roku, měl on sám záchvatů vzteku hned několik. První tři měsíce remise se radovali a do budoucna se dívali s nervózním optimismem. Den poté, co skeny ukázaly, že nádor zmizel, si Natalie na auto připevnila magnetickou žlutou stuhu a za tři měsíce jí vlasy konečně narostly natolik, že nemusela na veřejnosti čelit soucitným pohledům. Na službu ve Štafetě pro život si vzala fialové tričko s nápisem *Vítěz* – a proč taky ne, vždyť

byla krucinál v remisi! Jenže po rozboru krve a několika ske-
nech jim doktor Saunders veškerou naději zase vzal. A tehdy se
Luke poprvé rozzuřil.

Vytáhl klíčky ze zapalování, dal si je do kapsy, a když klou-
by prstů přešel po látce, svažtil tvář. S hněvem se dokázal vy-
rovnat, aniž nad sebou ztratil kontrolu, jen když bušil do boxo-
vacího pytle v suterénu. Příště si ruce líp zabandázuje, teď mu
ale bolest dělala skoro dobře.

Otevřel zadní dvířka a chvíli se díval na tříletého Clay-
tona. Pusu měl do srdíčka a oči mu zakrývaly dlouhé světlé
řasy. Proč má člověk tak neodolatelnou chuť libat malé děti na
tvářičky, zvláště když spí? Rozepnul synkovi bezpečnostní pás
a Clayton otevřel oči.

„Tati, už jsme doma?“

„Ano, broučku. Pojď, převléknu tě do pyžama.“ Luke zmáčkl
palcem oranžový knoflík, rozepnul poslední dvě přezky a chla-
pečka vysvobodil.

„Mám tě rád, tati.“ Clayton natáhl hubené ručky, naklonil
se dopředu a vrhl se Lukovi do náruče. Pak okamžitě znovu
zavřel oči a usnul. Luke se nadechl vůně dětského potu a křu-
pek, které Terry během obřadu vnukovi dávala, aby ho udržela
v klidu. Teď už se nehněval, byl jenom smutný – zármutek
mu seděl nejen na prsou, ale postupoval každou částičku jeho
těla.

Se spícím dítětem v náručí přistoupil ke kovovým dveřím.
Byly pootevřené, a tak do nich loktem trochu strčil, protáhl se
úzkou škvírou a kopnutím je zavřel. V prázdné chodbě se jeho
kroky hlasitě rozléhaly. Obvykle se tam válely dětské batůžky
a v košicích ležely hromady bot, které občas spadly na zem;
když večer přišel z práce, většinou o ně zakopl a rozčilil se.
Teď mu tam chyběly.

Nataliina matka před odjezdem celý dům od půdy až po
sklep uklidila a obývací teď působil nezvykle. Nemocniční po-
stel, stohy časopisů a napůl prázdné lahve vody zmizely. Pryč
byla i televize, kterou pověsili do rohu u předního okna. Než
se včera přišli pozůstalí s Natalií rozloučit, elektrikář zapojil

televizi v suterénu spolu s novou herní konzolí, kterou Terry dětem koupila, jako by díky ní mohly zapomenout, že jim zemřela matka. Místnost, kde Lukova žena naposledy vydechla, teď vypadala jako každý jiný obývací pokoj – na béžovém koberci stál slonovinově bílý nábytek a na stěně visely rodinné fotografie.

Jako vždycky to tam vonělo po vanilce a skořici. Někde muselo být nějaké zařízení, které ty vůně vypouští, a Luke ho musel co nejdřív najít, protože jednoho dne vyvanou a on by si přestal připadat doma. Zeptá se Nataliiny nejlepší kamarádky Annie. Ta určitě bude o té vychytávce něco vědět.

Luke se zhluboka nadechl a nabral do plic kořeněný vzduch, jako by mu mohl dodat sílu. Will smutnil ve svém pokoji a May slídila v kuchyni, takže se cítil skoro normálně. Měl radost, že je doma s dětmi sám a nikde nepřekážejí laskaví příbuzní a přátelé, kteří mu nesmyslně nabízejí pomoc. Teď tady mohl chodit v teplácích a nemusel si dělat starosti, jestli mu dírou na zadku nevykukují spodky.

Clayton mu na rukou ztěžkl a Luka bolela předloktí i klouby na prstech, protože si pozdě v noci dal hodinu boxu. Obrátil se ke schodům a tiše zadoufal, že se synek nevzbudí, než ho uloží do postele. Když vyšel z prázdné předsíně, kde se každý zvuk hlasitě rozléhal, noha mu na něčem uklouzla, zavrávoral a klopýtl. Prudce se naklonil dopředu a rychle Claytona přidržel, aby mu nevypadl z náruče a nespustil křik. Potom se narovnal a zamračil se na obdélník modrého papíru, o který se málem přerazil.

Za jiných okolností by papír na zemi mohl být zatoulaný domácí úkol nebo pečlivě namalovaný výkres, který se uvolnil z magnetu na lednici, ale teď Luka nenapadlo nic jiného, než že je to další kondolence. Opatrně se sehnul a Clayton, který mu ležel tvářičkou na rameni, se neklidně zavrtěl. Luke sebral tuhou obálku dvěma prsty a přidržel ji proti paprsku světla, který pronikal dovnitř z verandy.

Na přední straně uviděl jméno adresáta napsané černým psacím písmem: Luke. Velké L mělo nahoře i dole smyčku,

K bylo šikmé a malé. Okamžitě poznal Nataliin rukopis. Skousl si jazyk a v očích ho znovu začaly pálit slzy.

Kde se to tady vzalo? Rozhlédl se, aby zjistil, jak se dopis od mrtvé manželky mohl ocitnout uprostřed předsíně, a očima se zastavil na mosazné záklopce v předních dveřích, kudy chodila ranní pošta. Natalie ty stupidní dveře vybrala před deseti lety, když dům postavili. Hned první tuhou michiganskou zimou ho požádala, aby ten otvor nějak ucpal, ale nikdy se k tomu nedostal. A teď po smrti s ním prostřednictvím té škvíry komunikuje.

Ne, to je samozřejmě nesmysl. Luke zavrtěl hlavou a zastrčil si obálku do náprsní kapsy. Ať už šlo o cokoli, dopis od mrtvé Natalie to nebyl. Lidi se po smrti neodeberou na kouzelné místo zvané nebe a neposílají odtamtud blízkým vzkazy do poštovní schránky ve dveřích, protože přestanou existovat. Někdo si z něj dělá blázný.

Když položil nohu na první schod, z kuchyně vyběhla May, stále ještě v černých šatičkách ke kolenům, ve kterých šla na pohřeb.

„Tati, můžu si vzít tuhle müsli tyčinku?“ Zvedla ruku s lesklým stříbrným balíčkem. „Máma vždycky říkala, že večer sladké nesmíme, ale myslela jsem, že pro jednou by to nevadilo.“ Od té doby, co jí matka zemřela, se o ní May několikrát věčně, jen tak mimochodem zmínila a Luke měl vždycky pocit, že dostal ránu do žaludku. Jak to, že je na rozdíl od něj tak silná?

„Jistě, beruško,“ prohlásil, ale potom ho přepadly výčitky svědomí, a tak dodal: „Vezmi si k tomu mléko, ano?“

„Ale já si ho nemůžu nalít sama. Krabice je moc těžká a vždycky toho spoustu vybryndám.“ May si strčila do pusy dlouhý hnědý pramínek, což byl zlozvyk, který si osvojila, když jí vlasy dost narostly; Natalie si myslela, že se tím utěšuje, ale stejně ji to rozčilovalo. Luke se rozhodl, že to nechá bez komentáře. May si zrovna teď trochu útěchy zaslouží.

„Pošlu za tebou Willa, ať ti naleje.“

„Už se na mě nezlobí?“ May vlhký pramínek vyndala z pusy a zastrčila si ho za ucho. Luke se otrásl. Ano, je to nechutné.